

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνοπιάνω.

Ἐλαφρόν, ἀπαλὸ πιάσιμο.

ἀχαμνοπιάστης ὁ, Βιθυν. Χίος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνοπιάνω.

Ὁ χαλαρῶς συλλαμβάνων, κρατῶν ἔνθ' ἄν. : Ἀσμ.

Ἀχαμνοπιάστη κυνηγέ, τῶρα ψυχὴ μου βγαίνει

Χίος.

ἀχαμνοπούττα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. χαμνοπούτ-τα
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐσ. πουττί.

Ἡ ἔχουσα οὐχὶ εὐτραφὲς τὸ αἰδοῖον.

ἀχαμνορῶγα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. κ.ἀ. χαμνορῶα
Ρόδ. κ.ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

Ἡ ἔχουσα μαλακὰς τὰς θηλάς τῶν μαστῶν, ἡ εὐκόλως ἀμελγομένη, ἐπὶ ζῶου.

ἀχαμνόρρωγο τό, ἀμάρτ. ἀχαμνόρρωγον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ μαλακὰς τὰς ρῶγας.

ἀχαμνός ἐπίθ. χαμνός Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. κ.ἀ. ἀχαμνός κοιν. ἀχαμνός Κορσ. ἀχαμνὸν Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀχαμνός, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. χαῦνος. Ὁ τύπ. χαμνός καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. ἀδευκῆς. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ συμπλέγματος υν (=βν) εἰς μν πβ. ἐλαύνω - λάμνω, εὔνοστος - ἔμνοστος κττ. Εἰς τὸν τύπ. ἀχαμινός ἔγινεν ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου ὡς καπινός κττ.

Α) Κυριολ. 1) Πλαδαρός, μαλακός κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. κ.ἀ.): Ἀχαμνὸν ζυμάρι - κερὶ - ψωμί κττ. κοιν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διόδωρ. 3,12 «τῆς δὲ τὸν χρυσὸν ἐχούσης γῆς τὴν μὲν σκληροτάτην πυρὶ πολλῷ καύσαντες καὶ ποιήσαντες χαύνην». 2) Ὑδαρῆς Θράκ. (Αἰν. Μυριόφ.) Κύθηρ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ἀ.: Ἀχαμνός πελτές Μυριόφ. Ἀχαμνὴ λάσπη Κύθηρ. Ἀβκὸν χαμνὸν Κύπρ. Χαμνὸν ξύγαλαν - φαεῖν κττ. Χαλδ. Ἐκαμε χαμνά (διαρροϊκὰ ἀποχωρήματα) Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Σουῖδ. «πλαδαρόν» χαῦνον, ὑγρόν. Συνών. νεροσυλλός. 3) Ὁ μὴ τεταμένος, χαλαρὸς Κρήτ. Κύπρ. κ.ἀ.: Σκοινὶ ἀχαμνὸν Κρήτ. 4) Ἰσχνός, ἀδύνατος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀχαμνὸν ἀρνί - ζῶ - κατοῖκι - πρόβατο κττ. κοιν. Ἀχαμνός ἀδρας Κρήτ. (Σητ.) || Παροιμ. Ἀχαμνὸν ἀρνί, παχεῖα οὐρά (ἐπὶ πτωχαλαζόνων) Εὐβ. Τ' ἀχαμνὸν ἀρνί οὐ λύκους τοῦ τρώει (ὃ ἀνίσχυρος εἶναι ἔρμαιον τῶν ἰσχυρῶν) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Ἀχαμνὰ μερεῖα κί ἂν σμίξουν δὲν συγκαίονται (οἱ ἀνίσχυροί δὲν βλάπτουν ἀλλήλους) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχαμναδύνατος.

β) Ὁ μὴ ἔχων λίπος, ἀπαχὸς σύννηθ. : Φρ.

Τὸ παχὺ μὲ τ' ἀχαμνὸ | νὰ παχύνου γαί τὰ δογὸ (λέγεται ἀπὸ τοὺς βρικόλακας θέτοντας κρέας βατράχου εἰς τὸ ψηνόμενον ὑπὸ ἀνθρώπων χοίρειον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) **γ)** Ἀγονός, ἐπὶ καλλιεργημένης γῆς Κεφαλλ. Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων.: Ἀχαμνὴ γῆ Κεφαλλ. Ἀχαμνός τόπος Αἰτωλ. Ἀχαμνὸ ἀμπέλ' - χουράφ' αὐτόθ. Ἀ χούρα ἔγι ἀχαμνὰ (χούρα = χωράφι) Τσακων. 5) Ἀσθενικός, καχεκτικός Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Θεσσ. Θήρ. (Οἶα) Μακεδ. (Βελβ.) Χίος κ.ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὸ τὸ κορίτσι καὶ δὲν ἀντέχει σὲ βαρεῖες δουλειᾶς Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ.

Ἦταν ἀχαμνὸ τὸ κλῆμα, | ἦφαέ το τσαὶ τὸ χτήμα

(ἐπὶ πράγματι ἐλαττωματικοῦ ὑποστάντος καὶ ἄλλην βλάβην) Οἶα || Ἀσμ.

Ἄν εἶν' ὁ μαῦρος δυνατός, πλακώνεις 'ς τὴ θανή της,

κί ἂν εἶν' ὁ μαῦρος ἀχαμνός, πλακώνεις 'ς τ' ἀποφάγια

Χίος. **β)** Ὁ μὴ ἀρτιμελής, ἐλλιπὴς Θήρ. 6) Ἀσθενής, ἄρρωστος Ἡπ. (Χιμάρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.): Τόσον καιρὸ ἤμουν ἀχαμνός καὶ δὲν ἤρθες νὰ μὲ ἰδῇς Χιμάρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρρωστάρεις.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνίσχυρος Ρόδ. κ.ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Φρ. Τὸ ἀχαμνὸ μέρος (ἡ σύζυγος ἡ ἄγαμος θυγάτηρ) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Σ' τὸν ἀχαμνὸν αἶον μὲ κερὶ μὲ λιβάνι Ρόδ. || Ἀσμ.

Τὸ κάστρο εἶναι ἀχαμνὸ, καθόλου δὲ φελάει,

μὰ 'ναι τ' ἀσκέρι τον καλὸ καὶ 'κεῖνο τὸ τιμάει

(Παρνασσ. 12, 105). Διὰ τὴν σημ. πβ. Χρον. Μορ. 1675 (ἐκδ. JSchmitt) «τὸ κάστρον ἦτον ἀχαμνὸν ἀπὸ σπαθίου τὸ ἀπῆραν». Συνών. ἀχαμνόμερος 2. 2) Ἐνδεής, δυστυχὴς Πελοπν. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὴ φαμίλια Λεξ. Δημητρ. Ἀχαμνὸ χωρὶς αὐτόθ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Μαχαιρ. 1,356 (ἐκδ. R. Dawkins) «ἐστράφησαν πολλοὶ εἰς τὴν Λεμεσό, ὅπου ἦσαν ὀλιγώτεροι λᾶς καὶ ἀχαμνοί».

3) Δειλὸς Ἀντικύθ. Κρήτ. 4) Ἐκεῖνος ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ὠφελῇ, νὰ κερδίῃ Ἄνδρ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὴ δουλειὰ Ἄνδρ. 5) Κακὸς ἐν γένει, ὃ μὴ καλὸς πολλαχ.: Ἀχαμνός ἄνθρωπος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χίος Ἀχαμνὴ γυναῖκα Ἡπ. Ἀχαμνός λόγος Ζάκ. Πελοπν. (Βυτίν.) Εἵνορο ἀχαμνὸ (εἵνορο = ὄνειρον) Ἡπ. Καλός, ἀχαμνός, αὐτὸς εἶναι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀχαμνὴ μέρα (ἀποφράς) Αἰτωλ. Τώρα εἶναι ἡμέρες ἀχαμνές, θὰ βροῦμε τὴν καλὴ τὴ μέρα ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 31 Ἀχαμνὴ χρονιά Λεξ. Δημητρ. Ἀχαμνὰ χρόνια Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἀχαμνός καιρὸς (κακοκαιρία) Ἡπ. Ἀχαμνὴ δουλειὰ (αἰσχροὶ πράξεις) Κύπρ. Χίος Ἀχαμνὴ γυναῖκα (πρόστυχη) Ἄνδρ. Ἐχει ἓνα σπυρὶ ἀχαμνὸ Ἡπ. Ἡ ἀρρώστια τοῦ πιδοῦ μ' ἦταν χαμνὴ Ἀδριανούπ. Ἀχαμνός τόπος (δύσβατος) Μακεδ. (Μελέν.) Ἀχαμνός λόγος (αἰσχυρός) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Ἡ Τρίτη ἔχει μὴ ὦρα ἀχαμνὴ Θεσσ. (Φάρσαλ.) Εἶν' ὦρις ἀχαμνές κί ὦρις καλές Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχαμνὸ χωρὶς τὰ λίγα σπῖτα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) Ζάκ. 6) Βλαβερός Μακεδ. (Βλάστ.): Ἐρρ' εἰν ἀχαμνὸ νιρό.

Γ) Οὐδ. οὐσ. 1) Ἀτύχημα, κακὸν τι Ἡπ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Θ' ἀκούσης καὶ καλὸ, θ' ἀκούσης καὶ χαμνὸ Ἀρκαδ. Νὰ φ' λάγισι ἀπὸ πᾶσα κακὸ κί ἀχαμνὸ Μακεδ. || Παροιμ. Καλὰ, χαμνά, 'ς τοῦ παπᾶ τοῦ κιφάλ' αὐτόθ. 2) Πληθ. ἀχαμνά, ὄρχεις κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχίδι 1.

β) Πληθ., τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρος τοῦ σώματος, ἡ βουβωνικὴ χώρα σύννηθ. 3) Βοῦς ἀροτῆρ (κατ' ἀντίφρασιν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας) Κάρε.

ἀχαμνοσύνη ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀχαμνοσύνη.

Ἀχαμνητα, ὃ ἰδ.

ἀχαμνούλλης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός διὰ τῆς καταλ. - ούλλης.

Ὁ ἰσχνός πῶς, ὃ κᾶπως ἀδύνατος. : Ἡ νύφη εἶναι ἀχαμνούλλα, μὰ νόστιμη. Ἀχαμνούλλικο ἀρνί - μωρὸ κττ. Συνών. ἀχαμνούτσικος.

ἀχαμνούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός διὰ τῆς καταλ. - ούτσικος.

Ἀχαμνούλλης, ὃ ἰδ.

ἀχαμνυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀχαμνυνα ἄορ. τοῦ ρ. ἀχαμνένω καὶ τῆς καταλ. - έσκω.

Καθιστῶ τι ἰσχνόν, ἀδύνατον: Καὶ ἡ μικρότερη ἀδιαθε-
σία τὴν ἀχαμνυνέσκει. Τὸν ἀχαμνυνέσκουνε τὰ βάσανα καὶ οἱ
δουλεῖες. Καὶ ἀμετβ. καθίσταμαι ἰσχνός, ἀδυνατίζω: "Ὅσο
πάσις κι ἀχαμνυνέσκεις, καὶ κρυφὸ μαράζι θά'χης. Τὰ ὀρθύ-
κμα 'ς τὸ κλουβὶ ἀχαμνυνέσκουνε. Πβ. ἀχαμνένω.

ἀχαμνώνω ἀμάρτ. ἀχαμνώνου Θράκ. (Αἰν.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός. Πβ. τὸ ἀρχ. χαυνόω.
'Αχαμνίζω Α 1, δ ἰδ.

ἀχάνι τό, Ρόδ. Σύμ. ἀχ-χάνι Ρόδ. Σύμ. Τηλ. ἀγ-
χάνι Ρόδ. 'χάνι Κρήτ.

'Εκ τοῦ παρ' Ἑσυχ. οὐσ. ἀκάνιον.

1) 'Ὁ μίσχος τῶν ὀπωρῶν καὶ παντὸς καρποῦ Κρήτ.
Ρόδ.: Τ' ἀχ-χάνιν τ' ἀπ-πιδιοῦ Ρόδ. || Παροιμ. Τὰ μπρὸς
ἀπὶδία ἔχουν νουρές, τὰ παραπίσω ἀχ-χάνια (τὸ τέλος τῶν
ἡδέων εἶναι πικρὸν) Ρόδ. β) Τὸ προεξέχον, ἡ λαβὴ
πράγματός τινος Ρόδ. 2) 'Ὁ σκελετὸς τῆς σταφυλῆς
μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ραγῶν Σύμ. Τηλ.: Τρώει τὰ στα-
φύλια μὲ τ' ἀχ-χάνια Σύμ. Συνών. τσάμπουρο.

ἀχαντάκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχαντάκωτους Στερ-
ελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαντακωτός <χα-
ντακώνω.

'Ὁ μὴ ἔχων αὐλακα πρὸς διαρροὴν τῶν ὑδάτων.

ἀχα-οὔχα ἐπιφών. Πελοπν. ('Ακαδ.) κ.ά. ἀχαχούχα
Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιφών. ἄχ.

Δηλοῖ ἐκπληξιν διὰ δυσάρεστον τι.

ἀχαρα ἐπίρρ. Ἡπ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Τσακίλ.) Μα-
κεδ. (Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) Πόντ. (Σάντ.)—Λεξ. Δημητρ. ἀ-
χαιρα Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἀχαρο Καλαβρ. (Μπόβ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαρος (Ι). Τὸ ἀχαιρα κατ' ἐπίδρ. τοῦ
ρ. χαίρω.

1) Χωρὶς χαράν, λυπηρῶς, κακῶς ἔνθ' ἄν.: "Αχαρα
περάσαμε τοῖς γιορτές Λεξ. Δημητρ. || Φρ. "Αχαρα τὰ ἔχ'
(εὐρίσκεται εἰς δύσκολον θέσιν) 'Αδριανούπ. Μόρχειται ἀ-
χαρα (ἔχω τάσιν πρὸς λιποθυμίαν) Ἡπ. Τοῦ 'ρθι ἀχαρα (ἐλι-
ποθύμησε) Σιάτ. Πβ. ἀχαμνὰ 3. 2) Ματαίως Θράκ.
(Τσακίλ.): "Αχαρα π'ἀλήξάμε τόσες μέρες.

ἀχάραγα ἐπίρρ. ἀχάραχα Μέγαρ. κ.ά. ἀχάραγα
σύνηθ. ἀχάραγο Ζάκ. 'Ικαρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλά-
βρυτ. Λακων. Μάν. Σουδεν.)—ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 74.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐχάραξε ἀορ. τοῦ ρ. χα-
ράζω.

Πρὶν χαράξῃ, πρὸ τῆς αὐγῆς ἔνθ' ἄν.: "Αχάραγα ξύ-
πησε-σηκώθηκε. "Αχάραγα βγήκε-ἔφυγε κττ. Εἶναι ἀχά-
ραγο ἀκόμα, ὅτι ποῦ κεντρίζουνε τὰ βουνὰ Μάν. 'Απόλυκε ἡ
ἐκκλησιὰ ἀχάραγο ἀκόμα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἄφρχτα, ἔτι δὲ ἄφρωτα 2, ἀφώτιστα (Ι) 1.

ἀχαράινω ἀμάρτ. ἀχαράινου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαρος (Ι).

Χάνω τὴν χαράν μου, γίνομαι μελαγχολικός, κατηφής
ἐνθ' ἄν.: Κάτ' ἔπαθι αὐτεῖθ' ἡ ῥ'ναῖκα κι οὐλου ἀχαράιθ'.

ἀχαράκωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.)
ἀχαράκωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀχαράωτος Πελοπν. (Κόκκιν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχαράκωτος. Τὸ ἀχαράωτος ἐκ
τοῦ ἀμαρτ. ἀχαράγωτος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀχάρα-
γος, δι' ὃ ἰδ. ἀχάραχτος.

1) 'Ὁ μὴ χαρακωμένος διὰ παραλλήλων γραμμῶν,

ἰδίως ἐπὶ χάρτου κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.):
Κόλλα ἀχαράκωτη. Χαρτὶ ἀχαράκωτο. Συνών. καὶ ἀντίθ.
ἰδ. ἐν λ. ἀρρίγωτος. 2) 'Επὶ ἀμπέλου, ἡ μὴ χαρα-
χθεῖσα εἰς τὸ στέλεχος πρὸς παραγωγὴν μεγάλων ραγῶν
Πελοπν. ('Αρκαδ. Κορινθ.)—Λεξ. Δημητρ.: "Αχαράκωτη
σταφίδα Κορινθ. 3) 'Εκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν
ἐντομαὶ 'Αθῆν.: "Ερριξε τοῖς ἐλαιῖς 'ς τὸ λάδι ἀχαράκωτες
καὶ δὲν πότισαν καλά. Συνών. ἀχάραχτος 1.

ἀχαράμιστος ἐπίθ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαράμιστος <χα-
ραμίζω.

'Εκεῖνος ποῦ δὲν πῆγε χαράμι, ἥτοι δὲν ἐδαπανήθη
ματαίως: "Αχαράμιστα πῆγαν τὰ λεφτά, ἔπιασαν τόπο.

ἀχαράτζωτος ἐπίθ. Πόντ. ('Αμισ. Κοτύωρ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαράτζωτος <χα-
ρατζώνω.

'Ὁ μὴ ἀρτυθεῖς, ἀκαρύκευτος, ἐπὶ φαγητῶν.

ἀχαράτσωτος ἐπίθ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαράτσωτος <χα-
ρατσώνω.

1) 'Ὁ μὴ πληρώνων φόρον, ἀφορολόγητος (ἐκ τῆς
παλαιᾶς σημασίας τῆς μὴ πληρωμῆς χαράτσιοῦ, ἥτοι
κεφαλικοῦ φόρου). 2) 'Ὁ μὴ ὑποβληθεῖς εἰς δαπάνην
ἀκουσίαν: Δὲ μ' ἀφίνει μὲ μὲρα ἀχαράτσωτο.

ἀχάραχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
ἀχάραχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀχάραγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)
ἀχάραγος 'Ικαρ. ἀχάραος 'Ικαρ. ἀχάραους Μακεδ.
'χάραγους Μακεδ. (Δεσπότη.)

'Εκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀχάραχτος.

1) 'Εκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν ἐντομαί, χαράγ-
ματα, ὁ μὴ χαραχθεῖς κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): "Αχά-
ραχτη μυλόπετρα-πλάκα κττ. "Αχάραχτη ἐλαῖα. "Αχάραγο καρ-
πούζι-πεισι-τζάμι. Συνών. ἀχαράκωτος 3. β) 'Ὁ
μὴ δυνάμενος νὰ χαραχθῇ σύνηθ.: Τὸ σίδερο εἶναι ἀχάραχο.

2) 'Ὁ μὴ ὑποστάς ἐντομὴν διὰ μαχαριδίου ἡ ξυρα-
φίου πρὸς ἀφαίμαξιν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Τοῦ παιδί' τὸ
κιφάλ' ἀχάραχτον ἔν' Τραπ. 3) 'Επὶ αἰγῶν καὶ προβά-
των, ὁ ἄνευ διακριτικοῦ σημείου 'Ικαρ.: "Αχάραον κατοίκι.

β) 'Εκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα δὲν ἔχουν χαραχθῇ
πρὸς διάκρισιν τῆς ἡλικίας 'Ικαρ.: "Αχάραη αἶγα. 4)
'Ενεργ. ὁ μὴ χαράξας, ὁ μήπω ὑποφώσκων Λεξ. Δημητρ.:
Φτιάσαμε 'ς τὴν κορφὴ κ' ἦταν ἀχάραγη ἡ μέρα.

ἀχαρβάλιστος ἐπίθ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρβάλιστος <χα-
ρβαλίζω.

'Εκεῖνος ποῦ δὲν ἔγινε χάρβαλο, ὁ μὴ ἐξαρθρωθεῖς,
ὁ μὴ ἐρειπωθεῖς κυριολ. καὶ μεταφ.: "Αχαρβάλιστο ἐπιπλο-
-σίτι. Συνών. ἀχαρβάλωτος.

ἀχαρβάλωτος ἐπίθ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρβαλωτός <χα-
ρβαλώνω.

'Αχαρβάλιστος, ὁ ἰδ.

ἀχάρετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀχάρετος
ἀγν. τόπ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρετός <χαίρω.

'Ὁ μὴ χαρεῖς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἐνθ' ἄν.: "Απέθανε ἡ
νύφε ἀχάρετος (πρὶν δοκιμάσῃ τὴν χαράν τοῦ συζυγικοῦ
βίου) Τραπ. || Ἄσμ.

Χάρε, τὴ νῆα τὴ σημερ'νὴ νὰ μὴν τήνε πικράνης,
γιατὶ εἶναι νῆα περήφανη κι ἀχάρετη εἶν' ἀκόμα
ἀγν. τόπ.